

LACKFI JÁNOS

Hivatali hajnal

Légy alkalmazott!

Az itt
mindig csak mirelit.
A széles üvegtáblákon át
lásd a való csillámporát.
Légkondigép.
Aki lép,
a padló szőnyegét
borzolja csak fel némiképp.
Emberlakta semmi. Itt-ott egy pár darab
színes nyuszifül öntapad,
megremegve iratok lapjain,
mint virág, érzelem a szabad
levegőn odakinn.

A távolban ordas lakótelep,
műfogsorként lebeg,
estefelé mint titkosírás,
pettyezik életek,
kigyúló ablakok
foghíjas üzenetei morzézna ott.

A munkás hazatér. Mi meg
maradunk itt, mint rabszolgasereg.
Mert leadás van, véres leadás,
véget nem ér a szittyó meg a sás.
Kókadozunk műfényben reszketeg,
tartásunk egyre púposabb,
a papírpiramis mind kilátástalanabb.

Már fölszáll az éj, mint a statisztikák
adatai, a táj mind mákosabb.

Máshol illata, párája van az éjszakának,
sűrűsödése, ereje,
itt csak pacemaker, melyből árad
a lüktető semmise,
hogya le ne álljon a munka műszive.
Mintha a gépi csend, a gépi lég, a gépi fény
lenne sivatag,

s mi benne tevekaraván, koravén,
roskatag.

Csengés emléke száll. Benn az agyokban
a karácsonynak emléke kattán,
mint ócska illúzió,
csirizes mákonyába ragadtan
elkalandozni jó.

Elmédbbe metsz a hivatali hajnal végre
mint ujja papír éle.

Pecsét helye a hold halála,
keresztet vethetsz a világra.

Mirelit úrben repülő prüszköl jeget,
mikró csönget. Képernyők nyöszörögnek.
Zizegnek odabenn a pixelek.

Az ilyen hivatali hajnalok miféle
kitörölt e-mailben rejlenek?

A neon kése agyat szeletel,
sápadt halotti lepel.
Az ablak tükrén
saját hullánk villan kísértetként.

Hivatali hajnal. Cigiszünetben
látni lenn kukázót és kukást,
váltja egyik a mást.
Hordják a kincset,
a lét-bilincset
semmi és dupla semmi közt.

A parkolóház karosszériáin
és bármin, mint furcsa kármin,
csorog a hivatali hajnal.

A kávéd gőzölög,
ameddig hörpölsz.
A barna folyadék
szétfut benned, olvad a jég,
zsongó hivatali hajnal...

A városra lehel hűvösen,
párcsepp-bogyókkal üzen
mentolos hivatali hajnal.

Kis kertvárosi ház
 valahol, benn az élet tanyáz,
 suliba indulás,
 táskába uzsonna, tolltartó, annyi más,
 valószínűtlen, hogy ez
 mind hozzád tartozik, pedig a családod:
 e hiány jellemez.

Szemfehéreden vérágú fa,
 ágbogán szembogarad,
 odabenn lenne a világ helye,
 de fejed purhabbal fújták tele,
 nem birtoklod magad.

